

ရွှေစာ

ကိုယ်တုံး

MAUNG
MAUNG
MAUNG

"ကိုယ်စား"

အချစ်အတွက် ကိုယ်စားလား။

နှလုံးသားအတွက် ကိုယ်စားလား။

နေအတွက် ကိုယ်စားလား။

အရှုံးသမားအတွက် ကိုယ်စားလား။

* * *

‘ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ’

ဆွဲခြင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင့်ချကာ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် မေးလိုက်
သော အစ်မဖြစ်သူကို လင်းသူနိုင်က ပြုံးချိုချို မျက်နှာပေးနှင့် လှမ်းကြ
ညှိရင်း -

‘မမ ပျင်းနေမှာ စိုးလို့ ပါ’

‘ပြစမ်း၊ မသေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လင်းသူနိုင်၏ ခေါင်းကိုဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်ရာ...-

‘အာ ... မမ၊ နာတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျ’

‘ဘာအခုမှ နာတယ် ပြောရသလဲ၊ ကမြင်းတုန်းကတော့ ဒါတွေ သတိမရဘူးလား၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း’

မင်းမူပိုင်က မောင်၏ ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်အသာ ဖိကြည့်ကာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ကရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် လင်းသူနိုင်က ပြုံးမဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့်...

‘အာ.. သင်္ကြန်တွင်းကြီး မဆဲရဘူးလေ မမရယ်’

‘ပြောရင်တော့ ဒါပဲ ၊ ဘယ်နှချက် ချုပ်ရသလဲ’

‘ငါးချက်တည်းပါ’

‘အမယ်လေး၊ ငါးချက်တည်း လုပ်နေတယ်၊ ဦးနှောက်တွေ ဘာတွေ ထိသွားရင်ဒုက္ခ’

လင်းသူနိုင်သည် အစ်မ စိုးရိမ်မည်စိုး၍ ငါးချက်တည်းချုပ်ရသည် ပြောသော်လည်း ဆရာဝန်က ခုနစ်ချက်ဟု ပြောသည် ကို တမင်ဖုံးကွယ်ထားပြီး မလုံမလဲနှင့် တစ်ဖက်ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

တစ်ဖက်ခုတင်မှ နေထွန်းအောင်သည် ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသော လက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အစ်မ မင်းမူပိုင်ကို စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။

‘ဟင်း... ကုန်ပါပြီ၊ သူ့ဆီမှာ ညီ မရှိရင် တော့ ဘဲစားဘဲချေပဲ’

လင်းသူနိုင်၏ ရင်ထဲမှာ တီးတိုးညည်းညူလိုက်မိသည် ။

‘ဟဲ့ ... ငါမေးနေတာ မကြားဘူးလား’

‘အာ ... ဘာလဲမမ’

‘ဆရာဝန်က ဆေးရုံက ပေးမဆင်းသေးဘူးလား’

‘တစ်ရက်နှစ်ရက် စောင့်ကြည့်ပါလို့ ပြောတယ်မမ’

‘အင်း... ဒါဆို ငါက အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘဲ နင့်ကိုပဲ နေ့နေ့ညည ထမင်းချိုင့် ပို့ရဦးတော့မှာ ပေါ့’

‘မမကလဲ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲဗျာ’

‘ဟင်း ... ပြောရင်တော့ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အပျော်ကြူးတာ၊ အလကား အိမ်သား တွေ ထပ်ပင်ပန်းရတယ်၊ ကဲ ... ကိုရွှေရေ၊ သူ့ကို ခဏ အောက်ဆင်းထိုင်ဖို့ မေးပေးပါဦး၊ မင်းမူ အိပ်ရာပြင်ခင်းလိုက်ဦးမယ်’

မင်းမူပိုင်က သွက်လက်စွာ ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို ထုတ်၍ အိပ်ရာခင်းပေး၏။ ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်က အစပါလာသည်။ သင်းပျံသော ပရုတ်လုံးနံ့လေးကို ရှူရှိုက်ရင်းက လင်းသူနိုင်သည် တစ်ဖက်ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်၏။

ထိုသူက မင်းမူပိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေဆဲ ...

မင်းမူပိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ လုပ်စရာရှိသည် များကို သွက်လက်စွာ လုပ်နေ၏။

မိဘ နှစ်ပါးက ရိပ်သာဝင် တရားအားထုတ်နေသောကြောင့် မင်းမူပိုင်သည် မိဘများကို အကြောင်းမကြားတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးနေသည် ။

တယ်လီဖုန်းကို ကိုယ်တိုင် ဆက်နိုင်ကတည်းက ဒဏ်ရာမပြင်းထန်ဟု သိလိုက်ပြီး ဆေးရုံတက်ရမည့်အတွက်ကြောင့် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များကို ဒရိုင်ဘာ ကိုရွှေနှင့်အတူ ယူလာခဲ့သည်။ ။

‘ကောင်းပါတယ်လေ၊ သင်္ကြန်အကျနေ့တည်းက ဖြစ်ထားတော့

သင်္ကြန် ငါးရက်စလုံး ပူပန်မနေရတော့ဘူးပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ရင်တမမ
နို့’

‘တောက်၊ ဒီနှစ် သင်္ကြန် ငါးရက်ကျကာမှ ကွာ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ’

လင်းသူနိုင်က ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောလိုက်သည် ကို မင်းမူပိုင်
င်က သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘အဲဒါ အစ်မ စကားကို နားမထောင်လို့ ငရဲကြီးတာသိလား၊’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာမရယ်’

စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်ရပြီး တစ်ဖက်ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။
အကြည့်ချင်း ဆုံသောအခါ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။

လင်းသူနိုင်၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး မင်းမူပိုင်၏ မျက်လုံးအစုံက
တစ်ဖက်ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည် ။

‘ဟင်း’

စူးရှလင်းလက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့မိလိုက်သော
အခါ မကျေမချမ်းနှင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း

‘ဘယ်လိုလူလဲ အကြည့်ရဲလိုက်တာ၊ မောင်လေးနဲ့ သိနေကြပြီလား၊
အင်းလေ သိမှာ ပေါ့၊ ခုတင်ချင်းက ကပ်နေတာကိုး’

မင်းမူပိုင်က မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းထဲမှ ဓာတ်ဘူးနှင့် ထမင်းချို
င့်များကို ထုတ်လိုက်၏။ ပါးစပ်နှင့်အစား မပြတ်သော မောင်ငယ်၏
အကြောင်းကို သိသဖြင့် မှန်ပုံးကအစ သယ်လာရသည် ။

‘မောင်လေး၊ နင် ထမင်းမစားရသေးဘူးလဲ မဟုတ်လား၊’

‘ဘယ်စားရဦးမှာ လဲ မမရော၊ ဗိုက်ထဲမှာ ဟာနေတာပဲ’

‘ခုမှ ဟာမှန်းသိလား’

မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ပြောလိုက်သော မင်းမှုပိုင်ကို တစ်ဖက်ခုတင်မှ နေအောင်ထွန်းမှာ သဲသဲမဲမဲ စိုက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။

မိမိ၏ မိဘများကား ချက်ချင်း ရောက်မလာကြသေးပေ။ ဤကဲ့သို့ သင်္ကြန်အခါမျိုး၌ ဖခင်မှာ ရိပ်သာဝင်နေသဖြင့် ကားမောင်းမည့်သူ မရှိပေ။ မိခင်က ကားမောင်းမည့်သူအား လိုက်ရှာပြီးမှ ဆေးရုံသို့ လိုက်လာရမည် ဖြစ်သည်။ ။

အကယ်၍ ရောက်လာလျှင်လည်း ရိုးလွန်းအလွန်းသော သူ့မိခင်သည် မင်းမှုပိုင်ကဲ့သို့ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံအောင်ပါလာမည် မထင်ပေ။

‘အတော်ပဲ၊ ကိုနေရေ လာဗျာ၊ ထမင်းစားကြရအောင်’

လင်းသူနိုင်က သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ စောစောက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းဆာ သည် ဟု ပြိုင်တူ ညည်းမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ။

‘နေပါစေ ညီရာ၊ တော်ကြာ အစ်ကိုအိမ်ကလဲ လာမှာ ပါ’

‘လာကာမှ လာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ အများကြီးပဲ လာစားပါဗျာ’

လင်းသူနိုင်က နေအောင်ထွန်းအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်နေသဖြင့် မင်းမှုပိုင်ကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘မမ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ ကားပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ အစ်ကိုပေါ့’

‘ဪ ...’

‘မင်းမူပိုင် နှုတ်ဖျားမှ ‘ဪ’ တစ်လုံးတည်း ထွက်ပေါ်လာသည် ။
သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မောင်ငယ်လင်းသူနိုင်အား ဒဏ်ရာရအောင်အထိ မ
ဆင်မခြင်ဆော့သော လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် အထင်သေး နေသကဲ့သို့
နေအောင်ထွန်းကိုလည်း အထင်သေးနေဟန်တူသည် ။

‘လာ အစ်ကို ထမင်းစားကြရအောင်၊ မမ ဇွန်း ဇွန်း’

‘အေးပါ ပါပါတယ်’

သူတစ်ပါးအား ကျွေးချင်သောစိတ်ရှိသည့် မိခင်နှင့်တူသော
သားအကြောင်းသိ၍ မင်းမူပိုင်သည် ထမင်း ဟင်းများကို ပိုထည့်လာခြ
င်းဖြစ်သည် ။

မိခင်လည်း ဆိုင်ထိုင်လျှင် သူများအား ကျွေးချင်သည့် စိတ်ရှိသဖြင့်
ထမင်းဟင်းများ ပိုထည့် ပေးရသည် ။ ယခုလည်း လင်းသူနိုင်သည် သူင
ယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများအား အိမ်ခေါ်ကျွေးတတ် သကဲ့သို့ ကျောင်း
သို့ ထမင်းဘူးထည့်ပေးလျှင်လည်း ဟင်းများများ ထမင်းများများ ထည့်
ပေးရ၏။ သူစားဖို့ ထက် သူများ စားဖို့ ကို အဓိကထားသူ ဖြစ်သည် ။

‘နေပါစေကွာ၊ မင်းပဲ ဝအောင်စားပါ’

‘ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါက မမက ပိုထည့်လာပေးတာပါ၊ အစ်ကို လာစားပါ
ဗျာ’

‘ဟင်.... သူ့ယောက်ဖကျနေတာပဲ’

မင်းမူပိုင်၏ စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ညီလေးရာ၊ လင်းသူအတွက်ဆိုရင် အမြဲပိုထည့်ပေး
ထားရတယ်၊ သူက သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊
အပေါင်းအသင်းနဲ့ မှ စားတယ်လို့ သူ့အတွက်ဆို ပိုပိုထည့်ပေးရတယ်’

ကိုရွှေက ဘေးမှ ဝင်ရှင်းပြပြီး အတင်းခေါ်လိုက်ပြန်၏။

‘လာပါအစ်ကို၊ ဇွန်းလဲ အပိုပါပါတယ်’

မင်းမူပိုင်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှဝင်မပြောဘဲ သူတို့ စားနိုင်ရန်အတွက် ခုံနေရာများ ချပေးနေသည် ။ ကိုရွှေ၏ လက်ထဲသို့ ငါးဆင့်ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

ထမင်းနှစ်ချိုင့် ဟင်း သုံးချိုင့်အပြင် ထမင်းစားပြီး စားရန် သီးမွှေးငှက်ပျောသီးပါ ပါသေးသည် ။

သူတို့ ထမင်းစားနေစဉ် မင်းမူပိုင်သည် ခေါင်းအုံးအောက်ထဲသို့ အဝတ်အစားတစ်စုံထည့်ပေးပြီး ဓာတ်မီးနှင့် မီးခြစ်၊ ဖယောင်းတိုင်ကိုပါ ခေါင်းအုံးဘေးနား ထားပေးလိုက်သည် ။ ထို့အပြင် အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးများကို မွှေးပျံ့သွားစေရန် ဘော်ဒီစပလေး ဖျန်းပေးလိုက်၏။

‘ဟင်း မမ ဟာတွေက ထမင်းချိုင့်ထဲဝင်ကုန်ပါပြီ’

‘ပိုပြန်ပြီ၊ မသေနိုင်ဘူး သိလား၊ မဆင်မခြင်ဆော့တုန်းကတော့ သေရမှာ မကြောက်ဘူးလား’

လင်းသူနိုင်ဒဏ်ရာရသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျေနပ်ဟန်မတူပေ။ မျက်စောင်းလေး ဝင့်၍ ဝင့်၍ ပြောနေသေးသည် မို့ နေအောင်ထွန်းမှာ ထမင်းစားပင်မျိုမကျချင်တော့။

အကယ်၍ လင်းသူနိုင်နှင့် နေအောင်ထွန်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကားပေါ်မျှပြုတ်ကျသည့် အဖြစ်ကို သိလျှင် ပို၍ ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်ဦးမည်ဖြစ်သည် ။

‘ဟောဗျာ ထမင်းတောင်စားနေပါလား၊ ကိုနေရာ ဒီလူမမာလဲ စိုးရိမ်ရသားပဲ’

‘အာ.... အစ်ကိုစံမြတ်သာ လာဗျာ၊ မေမေက မလာနိုင်ဘူးလား’

‘လာမယ်ဟေ့၊ မင်းအမေက သိပ်စိုးရိမ်နေလို့ ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်း အခြေအနေ ကောင်းရင်း ညနေကျမှ လာလို့ ငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ၊ အိမ်မှာ ကလေးတွေမရှိပဲ တစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်မချလို့ တဲ့ ၊ လက် ကျိုးသွားတာလား၊ မင်းအဖေဆီတောင် ဖုန်းဆက်ထား သေးတယ်’

မျက်မှန်ထူထူနှင့် အသားအနည်းငယ် ညိုပြီး ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ကို ယ်ဟန်ရှိသည့် ကိုကြီး စံမြတ်သာသည် အိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲလာ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ စိုနေခြင်းဖြင့် လိုင်းကားနှင့် လာခဲ့ကြောင်း သိ သာလှသည် ။

‘ကိုကြီးကလဲ ကားယူခဲ့ပေါ့၊ အလကား အပင်ပန်းခံပြီး လိုင်းကားနဲ့ လာရတယ်လို့ ’

‘ကားမောင်းမယ့်သူ မရှိဘူးလေ ညီလေးရာ’

‘ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ’

နေအောင်ထွန်းက သူ့တွင် ကားရှိကြောင်းကို သိစေချင်၍ တမင်ပြောခြင်းဖြစ်သည် ဟု မင်းမူပိုင်ယူဆပြီး နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာမဲ့ လိုက်မိ၏။

‘မင်းကိုယ်တိုင် တယ်လီဖုန်းဆက်နိုင်တော့ သိပ်ဒဏ်ရာမရဘူးလို့ ယူဆပြီး ငါက အရင်ရှေ့ ပြေးလိုက်လာလိုက်တာ၊ မင်းတို့ အိမ်မှာ သက် သတ်လွတ်ချက်နေလို့ ငါလဲ ထမင်းချိုင့်ယူမလာ တော့ဘူး၊ လမ်းကပဲ ထမင်းပေါင်း ဝယ်လာတယ်’

‘တော်ပြီ၊ ကိုကြီး ထမင်းပေါင်း ကိုကြီးပဲ စားတော့၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် နဲ့ အတူတူ ချစ်ကြင်နာစွာနဲ့ ဖက်ရက်လိမ့်ကျတဲ့ ညီ လင်းသူနိုင်၊ သူက

စိန်အောင်မင်း ကမလို့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ယိုးဒယားဆီမီးခွက်ကမလို့ ’

‘ဟီး’

လင်းသူနိုင်က သဘောကျစွာဖြင့် ထမင်းမသီးအောင် ဟီးခနဲ ရယ်မောလိုက်သည် ။ မင်းမူပိုင်က မျက်စောင်းလေးဝေရင်း ရင်ထဲ၌ မကျေမနပ်နှင့် ‘အကျိုးဆော့.... အပိုးကို မကျိုးဘူး’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သည် ။

‘ညီ.... ဒါ ကိုနေရဲ့ အချစ်ဆုံးအစ်ကိုကြီးပဲ၊ ကိုကြီး စံမြတ်သာတဲ့ ၊ သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းမှာ စာပေဖြန့်ချိရေးလုပ်တယ်’

‘အမယ်.... မိတ်ဆုံစားပွဲဖြစ်နေလိုက်ကြတာ’

မင်းမူပိုင် ရင်ထဲတွင် မကျေမနပ်နှင့် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း လုပ်စရာကုန်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ အား ကျောခိုင်း၍ ထိုင်လိုက်ပြီး မှ မလုံမလဲဖြစ်သွားမိသည် ။

နောက်ကျောများ ကြည့်နေကြမလားဟူသောအတွေးနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စူးရှသော အကြည့်စူးများ အောက်တွင် မခံချင်ဖြစ်သွားမိ၏။

‘သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ တော်ပြီ၊ ညနေဆိုရင် မလာတော့ဘူး၊ ကိုရွှေကိုပဲ လွှတ်လိုက်တော့မယ်’

‘နေပါဦး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ကားကလဲ တစ်စီးစီ၊ အဖွဲ့တွေကလည်း မတူပဲ အခုမှ တွေ့တဲ့ သူတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကားပေါ်က ပြိုင်တူလိမ့်ကျရတာလဲကွ’

ကိုကြီးစံမြတ်သာ အမေးကြောင့် လင်းသူနိုင်က အစ်မဖြစ်သူ မင်းမူပိုင်အား ခိုးကြည့်လိုက်သည် ။ မင်းမူပိုင်သည် အဝတ်လေးဖြင့် သူ့ခုတင်

ခေါင်းရင်းမှ ဖုန်များကို သုတ်ပေးနေသည်။ ။

ဤအစ်မသည် လွန်စွာစေ့စပ်သေချာပြီး သန့်ရှင်းမှုကို ကြိုက်သော အစ်မဖြစ်သည်။ ။

‘နောက်မျ ပြောမယ်ဗျာ’

နေအောင်ထွန်းသည် စပ်ပြီးပြီးနှင့် မျက်နှာကြီးနီမြန်းကာ ပြောလိုက်သကဲ့သို့ လင်းသူနိုင်က လည်း ရှက်ရယ်ရယ်နေသောကြောင့် မင်းမူပိုင်ရင်ထဲမှာ သံသယအတွေးလေး ဝင်သွားသည်။ ။ မိမိနှင့်တော့ ပတ်သက်နေမည်ဟု သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

‘နေနှင့်ဦး၊ ဒီကောင်လေးတော့ ဗိုက်ခေါက်ကို နာနာလေး ဆွဲလိမ်ပြီး တော့ မေးဦးမယ်’

* * *

‘အားလားလား....နာတယ် မမရ၊ ပြောပါ့မယ် မမရယ်၊ လွှတ်ပါ’

လင်းသူနိုင်က ရှုံ့မဲ့၍ ပြောလိုက်သဖြင့် မင်းမူပိုင်က တစ်ချက်ဆောင့်
တွန်းကာ

‘ညာမယ်မကြံနဲ့ နော်’

ဆွဲလိမ်ထားသောဗိုက်ခေါက်ကိုဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး ထပ်မံ၍ ကြိမ်း
မောင်းလိုက်၏။ လင်းသူနိုင်သည် ကိုးတန်းအောင်ပြီး၍ နောင်နှစ်တွင်
ဆယ်တန်းတက်မည့်သူ ဖြစ်သည် ။ အစ်မကို ချစ်ကြောက်သူ ဖြစ်သဖြင့်
မိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ စီးပွားရေးကိုသာ လုံးပန်းနေပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်
ကိုပင် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် မျက်နှာလွှဲထား၏။

အိမ်၏ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် နေ့စဉ်အသုံးစရိတ် များကို မင်းမူပိုင်
ကသာကိုင်တွယ်သုံးစွဲနေ ၏။ သမီးအကြီးပီပီ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်ကတည်းက
ထိုအလုပ်ကို လုပ်နိုင်သူဖြစ်သည် ။

အိမ်ဖော်များ ရှိသော်လည်း ဈေးကို ကိုယ်တိုင် သွားရမှ ကျေနပ်သူ၊
ဟင်းလျာကို ကိုယ်တိုင်စီမံရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။

မနက်ကိုးနာရီ ရုံးသွားသော ဖခင်၏ ကားပေါ်သို့ ထမင်းချိုင့် အဆင်
သင့်ရောက်အောင်၊ ဆယ်နာရီမှ ဆိုင်သွားသော မိခင်အတွက် ထမင်းချိုင့်
အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။

ဖင်ကား (....) ဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်ပြီး မိခင်ကား
မင်္ဂလာဈေးတွင် ပါတိတ်ဒိုင်ကိုင်ထား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အထည်ရောက်

ချိန်၌ နံနက် (၆)နာရီကတည်းက သွားနေရသည် ။ အထည်ရောက်မ
လာလျှင် ဆယ်နာရီမှ အေးအေးဆေးဆေး သွား၏။

‘ကဲ.... ပြောမယ်ဆိုတော့ မမက ဟိုဘက်ကို လှည့်ငေးနေလို့ ’

‘ဟဲ့....မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧည့်သည် လားလို့ ပါ’

‘မျှော်မနေနဲ့ မမရေ၊ တကယ်လာမှာ ၊ သူက လာလည်မယ် ပြောတ
ယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘အစ်ကိုနေ’

‘အမယ်လေး ... အစ်ကိုနေတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဟင်း....
တော်တော်ချစ်တယ် လား၊ ယောက်ဖကို’

‘အဲ....အဲဒီလိုပြောရင် မမပဲနာမှာ သိလား၊ သူ့မှာ ညီမရော အစ်မ
ရော မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ အစ်မကြီးက ကလေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ၊ ကျန်
တာ ညီနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ’

မင်းမူပိုင်၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

‘တော်စမ်းပါ၊ နင့်မှာ ယောက်ဖတွေအများကြီးပဲ မဟုတ်လား၊ ငါမ
သိရင်ခက်မယ်၊ ပါးစပ်က အလကားရတိုင်း ဒီအစ်မ တစ်ယောက်တည်း
ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး လိုက်ပေးနေတာ’

‘ဟင်း....အဲဒီတုန်းကလဲ ကျွန်တော် အပေးကောင်းလို့ ပေါ့၊ ကားပေါ်
က လိမ့်ကျတာ’

‘ဘာရယ်....ဘာရယ်’

မင်းမူပိုင်က နားထွေးသွားသဖြင့် ထပ်မံ၍ မေးလိုက်သောအခါ

လင်းသူနိုင်က စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်...

‘ကုက္ကိုင်းမီးပွိုင့်အနီးမှာ ပေါ့ မမရယ်၊ နယူးဝေါလ်သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်ရှေ့
ဈာ ဟိုကလည်း မြူးမြူးကြွကြွ တီးလုံးတွေတီးနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့
လဲ ကားပေါ်မှာ အပြတ်မြူးရင်း ဘေးခြင်းယှဉ် လာတဲ့ ကားက အစ်ကို
က ကျွန်တော့်ကို ညီလေးသိပ်ချောတာပဲ၊ အစ် မရှိရင် ယောက်ဖတော်မ
ယ့်တဲ့ ’

‘ကျွန်တော်ကလဲ သိပ်တော်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားလဲ ချောတာပဲ၊ ယောက်
ဖချောချောရတာပေါ့ ဆိုပြီး လှမ်းဖက်တာ သူလဲလှမ်းဖက် ကားက ဝှူးခ
နဲအထွက် ဘယ်ကားက ထွက်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး၊
အောက်ကျပြီး ကြယ်တွေလတွေ ထွက်သွားတာပဲ သိတယ်’

‘ဟင်း.... တော်တော်ကို အဖြစ် သည်းကြတာပဲ၊ နင် ယောက်ဖတွေ
လိုက်တော်နေရတာနဲ့ ငါလဲ ယောက်ျားရနေတာလဲ မနည်းတော့ဘူး’

‘ဟီးမလုပ်နဲ့ လေ၊ နာ....နာ....နာ’

လင်းသူနိုင်က ခေါက်ရန် ရွယ်လိုက်သောလက်ကို ရှောင်ရင်းပြော
လိုက်သည်။ ။

လင်းသူနိုင်သည် တစ်ဦးတည်းသောအစ်မအတွက် ခင်မင်သူတိုင်း
ကို ယောက်ဖလိုက်စပ်ကာ စတတ် ပြောင်တတ်၏။ သူတစ်ပါးက ယော
က်ဖလာစလျှင်လည်း အပြုံးမပျက်ပေ။

မာနကြီးသော အစ်မ အကြောင်းကို သိသောကြောင့် လင်းသူနိုင် စရဲ
ခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းမူပိုင်သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာရော၊ အလှအပရော၊ မိန်းမတို့ တ
တ်အပ်သည့် အရည်အချင်းပါ ပြည့်စုံနေသောကြောင့် ဤလောက က

မှာမြေပြင်တွင် သူမနှင့်တန်သည့် လူသားယောက်ျား တစ်ဦးမျှမရှိနိုင်ဟု ထင်ထားပြီး မာနတံခွန်ထူနေသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ကပင် လင်းသူနိုင် အပါအဝင် မိဘများက စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ပြည့်စုံမှုအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်မင်းမှုထားသည့် မင်းမူပိုင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ရွေးချယ်မည်နည်း၊ သို့မဟုတ် အပျိုကြီးဘဝနှင့်ပဲ နေမည်လားဟူသော မေးခွန်းများ ၏ အဖြေကို မရရှိကြသေးပေ။

မင်းမူပိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပေ။ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး ကျောင်းတက်သည် ။ ကျောင်းကအပြန် ဈေးဝင်ဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်တတ်သည် ။ မနက်စာမုန့်၊ ညစာ၊ နေ့လယ်စာ မုန့်ကအစ စီစဉ်ထားရ၏။

သို့ဖြစ်၍ မင်းမူပိုင်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပေ။

‘အား.... လာပြီ၊ လာပြီဟေ့’

‘ဟဲ့ဘာလဲ’

‘ကိုရွှေရေ၊ လာပြီဟေ့’

‘အေး.... အေးအေး’

မင်းမူပိုင်၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးဘဲ ကိုရွှေကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ကိုရွှေက ကမန်းကတန်း ခြံသို့ ပြေးထွက်သွားသည် ။

‘ဟေ့....ဟေ့နေဦး’

ခြံတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ရင်း ခြံရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော မိ

နိးကလေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သောအခါ...

‘အာ.... ခဏနော်၊ ခဏ’

ခဏပြောပြီး ခြံထဲသို့ပြန်ဝင်လာ၏။ မိန်းကလေးမှာ ပထမသော်ကြောင်၍ ကြည့်နေပြီး နောက်မှ ပိတောက်ပန်း ထည့်လာသော ရေပုံးကြီးကိုဆွဲ၍ ပြေးလာသည့် ကိုရွှေကို တွေ့ရသောအခါ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွား၏။

‘ဟ....ဟ....နေပါဦး၊ ပန်း.... ပန်းပေးမလို့ပါ’

ထိုမိန်းကလေးကို ကိုရွှေမမိတော့ပေ။ ရေပုံးကြီးတကားကားနှင့် ပြန်လှည့်ဝင်လာသည့် ကိုရွှေကိုကြည့်ကာ လင်းသူနိုင်သည် သဘောကျစွာ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

‘အစကတည်းက ယူမှ မသွားတာ’

‘ဪ....ခင်ဗျားရေလောင်းတာကို ဘယ်မိန်းကလေးက စောင့်ပေးရမှာလဲ’

‘အင်းလေနော်’

ကိုရွှေက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျပြီး ရယ်မောလိုက်၏။ မင်းမူပိုင်လည်း သဘောပေါက်ကာ ပြုံးရယ်လိုက်မိတော့သည်။

‘နင် ပိုးနေတာလားလင်း’

‘ဘယ်ကလာ၊ ကိုရွှေ အီစကလီလုပ်နေတဲ့ လူစီရမ်းလေ’

‘လူစီရမ်း တရုတ်လား’

မင်းမူပိုင်က ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သော အခါတွင် ကိုရွှေရော

လင်းသူနိုင်ပါ သဘောကျစွာဖြင့် ထပ်မံရယ်မောလိုက်ကြပြန်၏။

‘အလကားမလေးရေ၊ ဖိုးလင်း နာမည် ဖျက်ထားတာ၊ သူ့နာမည်က မသင်းကြူ’

‘မဟုတ်ဘူး မမ၊ လူစီရမ်းပါ၊ သူက လူတွေများ လာရင် ပိုရမ်းလာ တယ်၊ ဒီလို... ဒီလို ... ဟောဒီလို’

လင်းသူနိုင်သည် ဖင်လေးကိုလှုပ်၊ ကိုလေးကိုနွဲ့ကာ
လမ်းလျှောက်ပြသဖြင့် မင်းမူပိုင်မှာ မျက်လုံးပြူးနှင့်..

‘ဟဲ့....ဟဲ့၊ ခေါင်း....ခေါင်း....ခေါင်းကို သတိထားပါဦးဟာ’

‘အား....ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ နာလိုက်တာ’

ပြောကာမှ လင်းသူနိုင်က အိုက်တင် ထုတ်လိုက်သည် ။ သို့ရာတွင်
မင်းမူပိုင်က ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကာ မောင်ငယ်အား တယုတယ ဖေးမရင်း
....

‘ဒါကြောင့် မမက ပြောတာပေါ့၊ လာ.... မောင်လေး၊ ဖြည်းဖြည်း
လျှောက် အိမ်ထဲဝင်’

လင်းသူနိုင်သည် အစ်မအားမှီရင်း အိမ်ထဲသို့ မဝင်မီ ကိုရွှေကို မျက်
စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက် လေ၏။

သင်္ကြန်အတက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် နေ့လယ်ခင်းပါ
ရေကစားနေကြသည် မှာ မီးကုန်ယမ်းကုန် ဖြစ်၏။

လင်းသူနိုင်ခမျာတော့ နှစ်စဉ်အိမ်ပြန်မလာဘဲ သူငယ်ချင်းများ အိမ်
တွင် ပျော်ပွဲဖွဲ့နေတတ် သော်လည်း ဒီနှစ်၌ အကျနေ့ကတည်းက ဒဏ်
ရာရထားသဖြင့် သင်္ကြန်ရက်များ တွင် ဆေးရုံ၌ နေနေ ရသည် မှာ နေမ

ထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရ၏။

ဆေးရုံတွင် နှစ်ရက်သာ နေလိုက်ရသည် ။ ဆေးရုံမှာ ထက် အိမ်မှာ နေရသည် မှာ ပို၍ ပျင်းစရာ ကောင်းသောကြောင့် အစ်မနားကိုသာကပ်ကာ စလိုက် ခွဲလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်နေရသည် ။ နေအောင်ထွန်းကမူ ခါးဆစ်ရိုးပါ လွဲသွား၍ ဆေးရုံ၌ ဆက်နေ နေရသေးသည် ။

ဤသည် ကို လင်းသူနိုင်မှာ နောက်ဆန်တငင်ငင်နှင့် ရှိနေလေ၏။

‘မမ၊ ပျင်းတယ်ဗျာ’

‘အလိုတော်၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကပြရမှာ လား’

‘ဆေးရုံ သွားရအောင်’

‘ဆေးရုံကို အပျင်းပြေသွားရတယ်လို့၊ နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ လင်းရယ်’

‘ကိုနေ ဘယ်လိုနေလဲ၊ သိချင်လို့ ပါ’

ထိုအခါ မင်းမူပိုင်သည် မောင်ဖြစ်သူအား မလိုလားစွာဖြင့် မျက်စောင်းရှည်ကြီး ထိုးလိုက်ပြီး

‘မနေ့က ဆင်းတယ်၊ ဒီနေ့ ပြန်သွားတယ်၊ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ဒီနေ့ မသွားရဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ မေမေတို့ မကြိုခင် လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘တကယ်နော်....ကတိ’

‘အေးပါ လင်းရယ်၊ ကတိ....ကတိ’

မောင်နှမနှစ်ဦးစလုံးမှာ ကတိဟူသည် စကားကို အပြန်အလှန် ပြောကြပြီးနောက် လင်းသူနိုင်မှာ ပျော်ရွှင်သွားတော့၏။

လင်းသူနိုင်သည် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း နေအောင်ထွန်းကို ခင်မ

င်သွား၏။ နေအောင်ထွန်းက ရယ်စရာစကားများ ၊ ပျော်စရာစကားများ ၊ အနောက်အပြောင် စကားများ ဖြင့် သူ့အား မပျင်းအောင် ဖန်တီးပေး တတ်သည် မို့ လင်းသူနိုင်မှာ ဆေးရုံတက်ရသည် ကို ပျော်ရွှင်နေသည် ။

မင်းမူပိုင်သည် မနက်ဖြန်ညနေပိုင်းတွင် ရိပ်သာမှ ထွက်လာမည့် မိ ဘနှစ်ပါးအား ကြိုရန်အတွက်ကို ကြိုစည်းစားမိပြီး အလိုလိုရင်ဖိုနေသ ည် မှာ ဘာအတွက်ကြောင့်နည်း။

‘မမ မနက်ဖြန် ရွှေရင်အေးလုပ်မှာ နော်’

‘အင်းလေ.... အိမ်နီးချင်း ဝေမှာ ပေါ့၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း အ လှူလုပ်နေကြပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ညနေအတွက်ပါ ထားထားပြီး ကိုနေအတွက် ယူသွားမလားလို့ ’

မင်းမူပိုင် မျက်စောင်းထိုးမိသည် ။

‘အမယ်လေးဟဲ့၊ ပိုရင်ယူသွားပေါ့၊ တစ်ခါတည်း သိပ်သိတတ်နေ တာ သူ’

‘ယောက်ဖ’ဟု ထွက်မည့်စကားကို မထွက်ဖြစ်တော့ဘဲ ရှက်ကိုးရှက် ကန်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။